

Галина Яценко

СОНАТА

ЛЮБОВІ

Галина Яценко

СОНАТА ЛЮБОВІ

Дорогий читачу!

Дорогий, бо якщо ти тримаєш у руках цю книжечку, то ти – людина для мене дуже близька. Тобі я можу звірити найсокровенніші таємниці своєї душі та вірити, що пульсації моїх віршованих історій відгомонам бринітимуть у твоєму серці. Водночас я хочу не лише звіритися тобі, а й подарувати хоч крихітку насолоди від читання моїх віршів. Насолоджуватися не вишуканістю поетичної форми, змісту, а відвертістю мого серця. Адже в збірку ввійшли як наївні переживання шістнадцятилітньої дівчинки, так і більш зріле смакування почуттями.

Поезій небагато, але це – найсокровенніші частинки мого серця, це отой нотний мінімум, що лежить в основі мелосу моєї любові. Пам'ятаєш, як у музиці: лише сім нот творять неперевершені музичні шедеври. Віршів небагато ще й тому, щоб за півгодини ти, читаючи їх, встиг випити горнятко кави під мелодію мого справжнього (закоханого, тужливого, відчайдушного, але в будь-якому прояві щирого) „я”.

Я не проситиму тебе, як колись це робили письменники-романтики, не засуджувати мене, бо з чужою душею цього робити не можна. Її можна відчувати, віддзеркалювати або відгороджуватися від неї товстими мурами, але не судити, тим паче поезію – її найтонші фібри.

Найбільшою втіхою для мене буде, якщо ти хоча б в одній міні-історії впізнаєш мікросебе. Адже кожне серце має свої самотутні, але все-таки в чомусь схожі, сонати любові.

Щастя

Коханому чоловікові присвячую

На цілому світі лиш Ти, лише я й твоя ніжність,
І вже не важливо, який нині рік чи доба.
Любов – це синонім до слова могутнього – вічність,
Нескінченість, альфа й омега, топонім життя.

Любов – гіпертекст і водночас захований символ,
Відкрила долоньку – давай же хутчіше ключі!
І ніжно хитається зіткана долею линва.
О, мій Магеллане, кинь якір на острів душі!

І топиться сонце в устах від Твоєї любові,
І карти там зайві, де ніжні цілунки Твої.
Для мене весь всесвіт наповнений тільки Тобою,
Вітрильничок щастя пливе до нової землі!

Я гублюся...

Я гублюся сонячним промінчиком в блакиті ваших очей,
бо мрію торкнутися часточки неба...

Я тихенько опускаюся сніжинкою на ваші пухнасті вії, бо
хочу зазирнути у вашу дивовижну душу...

Я ховаюся у всіх таємницях всесвіту, бо прагну, щоб ви
мене розгадували...

Я гублюся між рядками непрочитаної книги, бо знаю – на
мені зупиниться ваш погляд...

Я перетворююся на маленьку краплину дощу, щоб ніжно
торкнутися вашої щоки...

Я відлунюю в місячній сонаті, бо хочу, щоб ви в мене
вслухалися...

Я стаю легенькою усмішкою на ваших устах, щоб подару-
вати вам мить щастя...

Я причаїлася у п'яних запахах та барвах весни, щоб
швидше потрапити у ваше серце...

Я приймаю цей світ з усіма його radoщами та страждан-
нями, щоб жити в ньому поруч з вами...

Я випадково потрапила у задзеркалля вашої ніжності,
щоб там заблукати назавжди...

Я розчинилася у вашому єстві, щоб разом з вами існувати
у вічності...

Кохання – це сонячний промінь, що розкриває досі не-
пізнані таємниці буття, наче пуп'янок ніжної троянди, –
пелюстка за пелюсткою.

Кохання – це бажання загоїти крильця найдрібнішого
метелика, який обпалив їх біля свічки в пошуках щастя.

Кохання – це резонанс найдрібніших часточок твоєї
душі зі стражданнями всього світу.

Кохання – це ніжність дощу, що стікає по віконці душі
сонетами осені.

Кохання – це розчинення твого єства в міріадах живих
сотворінь Всесвіту.

Кохання – це струни серця, що бринять найтоншою па-
вутинкою під смичком долі.

Кохання – це могутність всіх стихій, що зливаються в
тобі воедино.

Кохання – це мрія загубитися в задзеркаллі на малень-
кій незабудці кольору очей коханого.

Кохання – це Ангел на плечі, який вказує життєву до-
рогу.

Кохання – це мрія серця стати найяскравішою зіркою на
небосхилі для тих, хто не звідав цього почуття.

Що таке самотність?

Коли в очах кольору кави більше не відображається таємниця твого єства...

Коли жовте листя прилипає до каблучків, щоб помандрувати з тобою в нікуди...

Коли дощик малює акварелі у твоїй душі, а скоцюрблені гілки дерев простягають до тебе свої обійми...

Коли тремтіння падаючої зорі виконує не твоє, а чиєсь бажання...

Коли телефон розбиває кришталеву тишу лиш для того, щоб ти сказала: «Ви помилились...»

Це ще не самотність...

Але коли рветься нитка, що з'єднує Твоє серце із серцем Всесвіту...

Коли обезкрилена тобою молитва квилить у куточку душі...

А сльози Ангела-охоронця більше не обпікають твоє плече...

Це Вона... нестримна, чорна, всепоглинальна самотність!

* * *

Навіщоось думаю про вас,
Боюсь здатися вам смішною.
А в серці тихо тане час
Медово-ніжною весною.

Шматочок сонця в душу жду,
За мить долаю цілу вічність.
Крізь час і простір я біжу,
Щоб лиш відчути вашу ніжність.

Щоб загубитися у вас
Щемкою радістю до болю,
Щоб розіллявся світ для нас
Весняно-літньою грозою.

* * *

Я для Тебе жила, я для Тебе щомиті вмирала,
Я губилась росинкою ніжності в шелесті трав,
Я палала для Тебе і тихо, як зірка, згорала,
Новий день гаптувала для Тебе ще поки ти спав.

Срібну нитку від серця свого твоєму простягала,
Кожен імпульс ества я лише віддавала Тобі.
Існувати на грані не можна – і я про це знала,
Але знову і знову ходила по лезу межі.

І щоднини збирала намисто із перлів сльози,
Бинтувала поранену душу твоїми словами.
Я своїми крильми захищала тебе від грози,
Розливалася ніжністю під душі небесами.

Падала, знову вставала й до тебе пливла
Крізь розбурханих пристрастей почуття океани.
Крізь елегії смутку до тебе я знову брела,
Щоб зцілити нанесені іншою рани.

* * *

В елегіях гіркої кави
Самотність тоне... і вона
Лягає усміхом лукавим
На ще не сказані слова.

Вона спинилась за півкроку,
Лиш причаїлася на мить,
Щоб не злякати ненароком
Те, що в душі моїй бринить!

Вона сховалася у темінь
В лимоннім світлі ліхтарів...
І вже існує не для мене
У закутках чужих життів.

* * *

А ми з тобою – дві планети без орбіт,
Два атоми, що не складуть сполуки,
Два дерева, що не з'єднають своїх віт,
Два дисонансні у акордах звуки.

Дві безголосі тіні у сплетінні днів,
Два віддзеркалення у просторі та часі,
Два різні значення лиш нам відомих слів,
Тривога й ніжність, що в душі злилася.

А ми з тобою, наче альфа і омега,
У вічному коловороті днів...
Моя душа, мій друже, alter ego,
До мене усміхаєшся зі снів...

* * *

Я сьйвом щастя віддзеркалюю в очах,
І, наче тінь, проходжу по душі твоєї парапету,
Зникаю й знову виринаю в снах,
Для тебе граю і Офелію, й Джульєтту.

В твоєму серці гостювала лише мить,
І простір мій там вже зайняла інша...
Для тебе все ж душа моя зорить,
Сонатною лунає безголоса тиша...

* * *

Ти знаєш, як довго бинтує мій ангел поранені крила,
Коли з висоти твого серця на землю паде,
Як тихо вмирає для мене зоря мерехтлива –
І я не існую уже ні для кого й ніде...

Серпанком туману лягаю тихенько на плечі
Похмурому ранку, що нині самотній, як я.
Та нашу ідилію знову порушує вечір,
І тихо ридає покинута вкотре душа...

* * *

По циферблату годинника
Ковзає тихо наше життя...
Жодна секунда не спиниться,
Мить лише – й знов небуття.

На циферблаті годинника
Радість і смуток, кохання й туга...
Навіть відрізка хвилинного
Вічності в русі цих стрілок нема...

* * *

Любов прийшла у серце непомітно,
Як промінь сонця пада на листок.
Вона була криштальна і тендітна,
З мережива неказаних думок.

Любов бриніла срібним павутинням,
Мов звуки арфи з сонячного дня.
Вона була пресвітлим саявом дивним,
Любов прийшла – і це на все життя.

* * *

Сонце впало й втопилося у твоїй ніжності,
Плаче дощ, по бруківці стікає слізьми.
Ми з тобою спинилися за крок до вічності,
Ми, можливо, змінилися за ці роки.

Визирають балкони з похмурої готики,
І останній романтик спинив бігу час.
Це кохання для нас, наче сильні наркотики,
Але знову так ніжно співає ніч джаз...

Коливається світло від жовтих ліхтариків,
Вимальовують тіні похмурі тони.
Стала струнами я, ну а ти – став гітарою,
Щоб дожити у пісні обом до весни.

* * *

Всесвіт рушиться. Все. Помирає Галактика,
І в конвульсіях корчиться ніжна душа...
У похмурому віці науки і практики
Вже не буде потрібна нікому вона.

Вихор світу – яскравою дзигною...
І немає вже закутку для почуттів.
Я для тебе була загадковою книгою,
Яку ти так чомусь і не зрозумів.

Розливаються сльози дрібними калюжами,
І звучить вальс Бетховена тільки для двох.
То не серце зітхає, поранене стужами,
В ньому просто ридають жінки всіх епох.

* * *

Я для Тебе могла стати піснею,
Я для Тебе могла стати мрією,
Я для Тебе могла стати ніжною,
Світанковою, чистою дівою.

Я для Тебе могла стати сонцем,
Я була би для Тебе зорею,
Світлосяйним в душі віконцем
І гарячою в серці свічею.

Я була би для Тебе усмішкою
Чарівною на лику Джоконди.
Я була би для Тебе доріжкою
У похмурі життя катакомби.

Я могла бути навіть рабинею,
І водночас – крилатою музою.
Для твоєї душі господинею.
І слабкою бути, і дужою.

Я могла бути хмаркою й небом.
Я могла бути... слів замало.
Я могла бути всім для Тебе...
Та кохання чомусь зів'яло.

* * *

Моє серце – самотній листочок
На шпильці чужих черевичок.
Моє серце – це навіть не книга,
А намисто із твоїх звичок.

Моє серце – це звук дисонансний
В сонаті написаній іншій.
Моє серце – це подих останній
В пошматованій ніжністю тиші.

* * *

Полюби, покохай божевільно,
Хай завмре на хвилину Земля.
І розсиплються зорі ванільні,
Під якими – лиш ти і лиш я.

Полюби, покохай до нестями –
Хай коханці зітхнуть всіх епох.
І оранжеве сонце над нами
Буде сяяти тільки для двох.

Покохай, полюби, як нікого,
Хай народжуся знову й помру,
І в слідах від дощу золотого
Свою ніжність до тебе втоплю.

* * *

Сполохано тіні тремтять за вікном,
А я ще не спала, і кава холоде.
Зап'ю поцілунки гарячі вином,
Послухаю вітер, що жалібно стогне.

Всміхнуся крізь сльози, крізь мрії сумні,
Вдихну дим цигарок, який ти залишив.
Померла любов моя в тиші нічній,
Лиш маятник лунко години колише.

Дорогому котеняткові!

Жовтосяйне сонце у твоєму серці
Ти надлий хоч трішки у моє відерце.
Вмочу слово-пензлик – світ цей розфарбую.
Хай щоднини нас він радісно дивує.

Ніжним передзвоном хай душа сміється,
Бо ж таке кохання раз в житті дається!
Квітнуть ніжні айстри на снігу веснянім,
Зорі топлять срібло в дзеркалі лиманів.

В крапельці росинки сяють твої очі,
Зазирає місяць в ніжні сни дівочі.
Світла туга лапку дає на прощання,
М'яко, мов той котик, в душу йде кохання.

* * *

На твої вії тихо падали сніжинки
І завмирили в подиві на них.
А голубих очей твоїх іскринки
Для мене випромінювали сміх.

Зима крутила снігом, завивало,
І вітер з віхолою в вальсі все кружляв.
А серце з болю плакало, зітхало,
І згадувало, сильно як кохав.

Ми розлучились. Винна в тім погода?
Звичайно ні, хіба могла зима
Скувати серце, мов ріку ту, льодом.
Зізнайся: почуттів уже нема.

Вічна соната

Світ веселково-барвистий
Ніжність дарує й тепло,
Але не нині це вперше,
Все це колись вже було.

Завжди були світанки,
Перли роси на траві,
Завжди приходив вечір,
Й ночі міняли дні.

Завжди сріблястий місяць
Зірці щось тихо шептав.
В ночі такі неповторні
Музику хтось писав.

Місячна ця соната
Досі в душі бринить,
Знову сумна для мене
Ця вечорова мить.

Цілі безсонні ночі
Мучуся я й не сплю.
О, невідомий музико,
Знай! Я тебе люблю.

Як ти зумів ці струни
Серця торкнути мої,
Може, колись сонату
Цю присвятив мені.

Може, для цього на світі
Нині я й живу,
Щоб крізь віки пронести
Вічну сонату твою.

* * *

Розбий моє серце і випий всю кров!!!
І зранену душу розтерзай до краю.
Мовчи! Я не хочу ніяких розмов,
Лише трохи ніжності в тебе благаю.

Годинник вицокує мою печаль,
На стелі розходяться бежеві тіні.
І сонце проміння кидає у чай,
Сполохано вії злітають в тремтінні.

І час зупинився у серці на дні,
І тихо у вазі зітхають троянди.
Ти знову приходив до мене вві сні...
Чи, може, не сон це, а було насправді?!

Ти, як новітній Пилат, вмив серце від моєї ніжності!
Ти плював мені в обличчя байдужістю та здирав одежу
щирості з мого єства.
Ти довго вів мене на ешафот своєї нелюбові, де лагідно
розіп'яв своїми словами.
А потім ще контрольно проколов серце списом зради,
щоб в ньому не залишилося ні краплинки почуттів до
тебе.
І з насолодою дивився, як корчиться в муках наївна
дівчинка-душа.
Але ти забув, що справжня любов ніколи не помирає
на хрестах ненависті!
І весь світ знає про це вже дві тисячі років!
Моя душа воскресла, як Фенікс, з попелу, а ти досі не
розумієш, у чому ж була загадка її незнищенності!
Ти боїшся, що закон маятника таки спрацює, – і десь
за рогом чекає твій Каїн!
Адже у кожного серця є свій кат і своя жертва!

* * *

Ти – мій Пігмаліон, творив мою ти душу
І сонцепромені у темряві шукав!
І серце зігрівав у найлютішу стужу,
І справжнє „я” з глибин єства гукав.

Топив проталини в моїх заметах кривди,
Полов бур'ян там, соняхи саджав.
Як золотошукач, з піщинок вимивав ти
Те золото життя, що хтось там закопав.

* * *

В ніжних обіймах львівської кави
Топив ти мене, немов той рафінад.
По закутках душі, як змії лукавий,
Здійснив ти свій пекельний променад.

Проїхався по всіх зупинках серця,
Крутився біля щирості люстерця
І книгу пристрасті позначив екслібрисом,
Залишившись самозакоханим Нарцисом.

Десять хімічних елементів мого серця

У кожного серця є своя хімія любові з розмаїтих сполук-
почуттів.

І у кожного є свій алхімік, який може їх перетворити на
щире золото.

Моє серце, як бабця-ворожка, виливає *олово* чужих образ та
оцинковує труни померлих спогадів.

Воно *миш'яком* витрує заборонені почуття і ставить
залізну броню від цікавих поглядів.

Ізолює *міддю* струм чужих кривд та змиває *водою* бруд на
чужих чоботях, які нахабно лізуть в душу.

Воно розливається *глюкозою* радості в щирих обіймах та
вдихає *кисень* жертвності і терплячості.

І світиться *фосфором* від чистієсь ніжності.

Але в ядро мого серця можеш заглянути лише ти, бо лише
там заховане *срібло-золото* моїх правдиво-щирих почуттів
до тебе.

І лише ти, коханий, можеш упорядкувати цю періодичну
таблицю елементів мого серця, бо лише ти знаєш, що
валентність кожного його атома залежить від глибини та
сили твого кохання!

Якби я була...

Якби я була Євою
Саду райського королевою,
То ніколи б не рвала плоду
На прокляття людському роду.
А могли б мої правнуки й діти
З благодатей Господніх радіти.
Ми могли б жити досі в раю,
Якби стала я Євою.

Якби ж я була Кассандра,
А думок моїх віщих мандри
Не змогли зрозуміти люди –
Смерті жало хай вразило б в груди.
Краще було б померти мені,
Ніж пророчити долі сумні.

Якби стати могла я Лаурою,
Для поета коханням, натурою
Неземною для всіх його віршів,
То була б, певне, найщасливіша.

А Ізольдою якби була,
То всі б труднощі перемогла.
Я б боролась за свою любов,
Щоб Трістана не втратити знов.

Я б також померла з коханим,
Бо без нього і сонце не встане.
З вуст його я б пила отруту,
Якби можна Джульеттою бути.

Я б своїх братів не вбивала,
В неба прощення за них благала,
Не платила б життям за життя,
І Крїмхільдою я б не була.

Я б свого Одиссея чекала,
Йому вірність свою зберігала.
І не місяці, роки – життя
Лише з ним у думках би була.

Якби стати могла я Джокондою,
На картині да Вінчі Мадонною,
Я б усім дарувала усмішку,
Щоб у світ внести світла хоч трішки.
Хай би була вона звичайною,
Але чистою, сонцесяйною!

Кохання

Тебе не бачу – й навкруги похмуро,
І зорі світять холодно вгорі.
А серце плаче тихо, як бандура,
Що струн її торкнуться кобзарі.

А серце квилить, як підбита птаха,
Що в скелю гостру вдарилась з туги.
Я відчуваю: я лише комаха,
Дрібна краплина в морі суєти.

Тебе побачу – серце стрепенеться,
Вогонь кохання в ньому не зачах.
І ніжності вулкан враз розверзнеться,
І сльози-діаманти на очах.

Здається, світ заграє веселково.
Скрізь барви літа, хоч тепер зима.
А на душі так ніжно і чудово,
До мене сонце руки простяга.

* * *

Твої очі – два бездонні озера,
Блакить ллється в мої дзбанки серця.
Твої руки – могутній самшит,
А душа – таємничий санскрит.

Твоє серце – золотистий янтар,
А уста, мов грушевий узвар.
Ніжність твоя, мов янгола крила,
Світ любові для мене відкрила.

* * *

Закривають на ключ журавлі сумне небо,
І оплакують хмари зів'ялі жоржини.
І розкидало літо свої атрибути як-небудь:
Банки фарби зеленої, пензлі, ягід-намистини.

Бродить осінь-жебракка по полі сама самотою,
Всі запаси свої вже давно до комор віддала.
І ще пахне в повітрі дерев золотою золою,
Але спину жалить своїм поглядом люта зима.

* * *

Зима зніма відбитки пальців на вікні,
Бо ж золото з дерев вночі украла.
Гаптує паморозь з моїх далеких снів
І снігурам на груди вішає корали.

І сірим горобцем у душу загляда:
Чи залишилася для неї там скоринка.
І стулки серця, наче мушлю, розкрива,
Твого кохання сліпить очі їй перлінка.

І простягає свої руки-холоди
Благальним поглядом собачим всередину:
«Ну поділися, дай шматок сюди,
Хай буде ніжності твоєї в мене половина.

Так пристрасно, так сильно, так до болю,
Щоб хтось мене сьогодні покохав.
Хоч на хвилину стану юною весною
І не сріблितиму голівки ніжних трав».

Коханий!

Ангел з неба нині прилетів!
Ніс Тобі від Бога подарунок!
Дуже много добрих й щирих слів,
Радості й кохання ніжний трунок!
Іскру щастя в Твоїх очках запалив,
Й хай горить, повіки не згасає!
Корабель життя у мандри знов поплив –
У море щастя з пристані печалі!

06.10.2014

* * *

Квіти килимові обіймали ноги,
Сльози очищали тиші каламуть.
Убивати ніжність – це коронний номер
Тих, що на хвилину в душу забредуть.

Десь в куточку розум з серцем грав у шахи
Партію ab ovo, завжди без кінця.
Як суддя третейський, ці безглузді ігри
Внічію судила знов любов моя.

18.10.2014

Ода словам

Як тятива у напнутого лука
Бринять на кінчику пера слова.
В них біль кохання і солодка мука,
Як роси-сльози на житах в жнива.

В них запізнілих потягів перони
У нетерпінні бджолами гудуть.
І палять серця Рим, як ті нерони,
І думок ниті, як Іринії, прядуть.

28.10.2014

Бетховен

Бетховен грав симфонію – і плакав,
Давав концерт душі без глядачів.
Слова Джульєтти – в місячній сонаті:
„Я йду до генія, який ще не злетів.

Йому потрібна буду, стану музою.
У світі музики давно ти – патріарх”.
Гвіччарді ужалила знов медузою
Й поплила на чужого мелосу маяк.

„Ну що ж, прощай, моя крилата дівчинко!
Віднині стала Ангелом чужим.
Коли ти зрозумієш – буде пізно вже.
Багато геніїв! Бетховен – лиш один!”

22.11.2014

* * *

Мого серця Європу щодня викрада білий бик,
В лабіринт Мінотавра ти знову ведеш за собою.
Вдалині золотіє руно щасті неznаних колхід,
За садами своїх гаспирид плачуть яблука долі росою.

Лев Немейський розлуки в кущах он чатує на нас,
І Паріс вкотре першість віддасть необачно любові.
Аполлон повертається втомлений знов на Парнас,
Моя вірність чека Одісея свого з поля бою.

22.11.2014

Різносмак кохання

Часом кохання буває солодким,
Часом кохання буває гірким!
Як мегаполіс й незвіданий острів,
Мешканець серця, а чи пілігрим.

Часом пахне, немов кардамон,
Легкокриле, неначе зефір.
І скорботно глядить із ікон,
І мережить словами папір.

Часом чорноглибоке, як кава,
А буває, як гострі ножі!
Часом пишне, немов райська пава,
Чи звичайне, як сірі стрижі.

Часом довге, а часом коротке:
Вірш-елегія, а чи роман.
Екзальтоване чи старомодне,
Часом танго, а часом канкан.

14.01.2015

Соломон і цариця Савська

Цариця Савська дивувала світ,
Красою, розумом і мудрістю своєю.
До Соломона долетіла вість,
Надумав одружитися він з нею.

„Струнка і ніжна, мовби кипарис,
Вродлива, наче вранішня зоря.
Мого життя – це буде екслібрис,
Вона найкраща з-поміж інших ста!”

Одне лише бентежило царя,
Лакузи всі шептались при дворі:
Чи справді досконала ця краса,
Легенди ходять про секрет її.

Розкішні сукні – з золота-парчі
Ховають ноги від чужих очей.
Цариця Савська плаче уночі:
Бо ноги в неї, не як у людей.

А при дворі вже вкотре бал гуде,
Премудрий пастку влаштував Балкіді:
Під руку у чертог її веде,
Підлогу-озеро придумав Аббіфіді.

І сміх придворних сколихнув покій:
Прекрасна підняла подоли сукні.
Креснули ножі-блискавки з-під вії,
Затихли арфи і замовкли лютні.

А зранку, мов легка габа з туману,
Розтанула цариця, наче сон.
В піснях пісень знов цар шукав розраду,
Ну хто ж сказав, що мудрий Соломон?

23.11.2014

Світанок для тебе

Рожевоперста Еос народила новий світанок,
Його в крижмо з туману сповила.
І сина в щічку цілувала наостанок
Й тихесенько у море поплила.

Малюк облизував краєчки хмар, як цукор,
Беззубим сонечком сміявся до сплюхів.
А потім взяв натхнення в руки рупор –
Й на землю у твої обійми полетів.

Він дарував тобі багато подарунків,
Бемоль шпаків й дієзи солов'я.
З юних дерев, немов солодко-спілі трунки,
На твої губи ніжно крапала роса.

14.01.2015

* * *

Стукає осінь у шибку любові:
«Ти не бійся мене – несучи зрілість у слові.
І досягне душа, немов груші в саду,
Срібло-золото в коси твої заплету».

Відлетить суєта разом із журавлями,
Деся бродитиме туга лісами-ярами.
Чорний ворон розлуки вхопить серця горіх,
І впаде ядро мудрості з дзьоба до ніг!

І листочок надії сяде знов на плече,
І самотність у нірку, як мишка, втече.
Руда білка-цікавість у ество загляда,
Дощ осінній – не смуток, а кохання роса.

Лу Саломе

Лу Саломе, Лу Саломе, Зигмунд Фрейд ридав від тебе.
Гармонійно поєднала Ти у собі землю й небо!
Лу Саломе, Лу Саломе – передзвін по всій Європі.
Лу Саломе, Саломеє, Ніцше пив тебе, як опій!
Легко жила, помирала і народжувалась знову,
На всі теми у салонах вміло ти вела розмову.
Лу Саломе! О, Луїзо! – в своїм ж серці заблудилась,
Філософія життєва об кохання вмить розбилась!
І в кінці свого лиш шляху ти нарешті зрозуміла,
Що кохання – гра у шахи, дошка щастя чорно-біла!

10.12.2014

Галина Яценко (Синичич) народилася 6 грудня 1983 року в м. Турці Львівської області. Закінчила з відзнакою факультет журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка. 2012 року захистила кандидатську дисертацію та отримала науковий ступінь кандидата наук із соціальних комунікацій. Зараз працює доцентом кафедри української преси факультету журналістики.

Дипломант (II місце) Першого обласного конкурсу Львівського відділу Союзу Українок «І слово, і пісня, матусю, тобі» (1999), дипломант (I місце) V-го літературно-краснознавчого конкурсу імені Мирона Утриска (2001), дипломант (II місце) Міжнародного екологічного конкурсу «Mina Pogranicza» (2001), лауреат X-го Міжнародного літературно-краснознавчого конкурсу імені Мирона Утриска (2006). Авторка 40 наукових праць з публіцистики Івана Франка, співавтор навчального посібника «Голодомор 1932–1933 років в Україні» (2012).

УДК 821.161.2-1(081)
ББК Ш5(4Ук)6-65я44
Я 927

Галина Яценко

СОНАТА ЛЮБОВІ

Редактор Андрій Яценко
Ілюстрації Наталя Манько
Дизайн і верстка Василь Роган